STAATSCOURANT

Nr. 23086
4 augustus
2015

Officiële uitgave van het Koninkrijk der Nederlanden sinds 1814.

Uitspraak Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Nr. C2014.287

Beslissing in de zaak onder nummer C2014.287 van:
A., wonende te B., appellant, klager in eerste aanleg,
tegen
C., psychotherapeut, wonende te B.,
verweerder in beide instanties, gemachtigde: mr. S. Slabbers, als juriste verbonden aan DAS rechtsbijstand te Amsterdam.

1. Verloop van de procedure

A.- hierna te noemen klager – heeft op 28 februari 2014 bij het Regionaal Tuchtcollege te Amsterdam tegen C. – hierna te noemen de psychotherapeut – een klacht ingediend. Bij beslissing van 22 april 2014, onder nummer 14/093P heeft dat College klager niet-ontvankelijk verklaard in zijn klacht.
Klager is van die beslissing tijdig in hoger beroep gekomen. De psychotherapeut heeft een verweerschrift in hoger beroep ingediend.
De zaak is in hoger beroep behandeld ter openbare terechtzitting van het Centraal Tuchtcollege van 4 juni 2015, waar zijn verschenen klager alsmede de psychotherapeut, bijgestaan door mr. Slabbers voornoemd.

2. Beslissing in eerste aanleg

Het Regionaal Tuchtcollege heeft aan zijn beslissing het volgende ten grondslag gelegd.
"Het college heeft kennisgenomen van het klaagschrift en het verweerschrift.
Klager verwijt verweerder dat deze zich op onzorgvuldige wijze heeft uitgelaten over hem bij het afleggen van een getuigenverklaring op 19 september 2012 ten overstaan van een politieambtenaar. Verweerder heeft deze verklaring afgelegd in verband met een burenruzie tussen klager en verweerders schoonouders. Klager verwijt verweerder dat hij bij het afleggen van deze getuigenverklaring, als psychotherapeut een verkeerde diagnose heeft gesteld.
In antwoord op de klacht stelt de gemachtigde van verweerder dat de klacht niet-ontvankelijk moet worden verklaard, omdat er geen sprake is van een behandelrelatie noch van enig handelen of nalaten van verweerder in de hoedanigheid van psychotherapeut. Verweerder heeft zich blijkens het proces-verbaal wel als psycholoog, maar nimmer als psychotherapeut geafficheerd.
Ten aanzien van de ontvankelijkheid oordeelt het college als volgt. Ingevolge artikel 47 lid 1 van de Wet beroepen in de individuele gezondheidszorg (hierna Wet BIG) is een BIG-geregistreerde beroepsbeoefenaar onderworpen aan tuchtrechtspraak ter zake van handelen of nalaten in strijd met het belang van een goede uitoefening van de individuele gezondheidszorg, verricht in die hoedanigheid. Het gaat daarbij om de hoedanigheid van een BIG-geregistreerde beroepsbeoefenaar in de zin van artikel 3 van de wet BIG. Klachten die zijn gericht tegen BIG-geregistreerde personen die niet in de hoedanigheid van het in het BIG register opgenomen beroep hebben gehandeld of nagelaten, maar als privépersoon worden volgens vaste jurisprudentie van het CTG niet-ontvankelijk verklaard. Dit is anders indien het handelen voldoende verweven is met het BIG-geregistreerde beroep (CTG 7 februari 2013, ECLI:NL;TGZCTG:2013:YG2635) De vraag die derhalve moet worden beantwoord is of verweerder zijn uitlatingen over klager in het kader van zijn getuigenverklaring op 19 september 2012 in de hoedanigheid van privépersoon, dan wel als psychotherapeut heeft gedaan.
Uit het proces-verbaal dat is opgemaakt naar aanleiding van de het getuigenverhoor van verweerder blijkt weliswaar dat verweerder zich heeft geafficheerd als psycholoog, maar dit doet voor de beoordeling van onderhavige zaak niet ter zake, nu een psycholoog geen BIG- geregistreerde beroepsbeoefenaar is die ingevolge het bepaalde in artikel 3 van de Wet BIG onder het tuchtrecht valt. Voorts blijkt dat verweerder zich niet in vaktechnische bewoordingen heeft uitgelaten over de psychische gesteldheid van klager. Op basis van het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het handelen van verweerder uitsluitend betrekking heeft gehad op een situatie die heeft plaatsgevonden in de relationele sfeer tussen klager en de schoonouders van verweerder, waarover verweerder als getuige is gehoord. Aangezien hij daarbij ten aanzien van de door hem gedane uitlatingen over klager niet beroepsmatig heeft gehandeld, nu dit handelen onvoldoende verweven is met zijn beroep als GZ-psycholoog, kan dit niet door het college worden getoetst, omdat dit handelen valt buiten het bereik van het tuchtrecht voor de gezondheidszorg. Klager kan daarom niet in zijn klacht worden ontvangen."

3. Vaststaande feiten en omstandigheden

Voor de beoordeling van het hoger beroep gaat het Centraal Tuchtcollege uit van de feiten en omstandigheden zoals weergegeven in de beslissing in eerste aanleg, welke weergave in hoger beroep niet, althans onvoldoende, is bestreden.

4. Beoordeling van het hoger beroep

Procedure.

4.1 In hoger beroep heeft klager zijn klacht herhaald en nader toegelicht.
4.2 De psychotherapeut heeft gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot verwerping van het beroep althans klager niet-ontvankelijk te verklaren althans de klacht ongegrond te verklaren.

Beoordeling.

4.3 Op grond van artikel 47 Wet BIG is een BIG-geregistreerd beroepsbeoefenaar onderworpen aan tuchtrechtspraak ter zake van enig handelen of nalaten in strijd met ofwel de zorg die hij in die hoedanigheid behoort te betrachten ten opzichte van – kort gezegd – zijn patiënt of diens naaste betrekkingen, ofwel het belang van een goede uitoefening van de individuele gezondheidszorg.
4.4 In het onderhavige geval gaat het om uitlatingen die de psychotherapeut heeft gedaan over klager en diens echtgenote in een door hem bij de politie afgelegde getuigenverklaring. De psychotherapeut heeft deze getuigenverklaring afgelegd op verzoek van de politie, in het kader van een lopend onderzoek naar mogelijke strafrechtelijke handelingen van klager en diens echtgenote jegens hun buren, de schoonouders van de psychotherapeut. Door de politie zijn aan de psychotherapeut onder meer vragen gesteld over het gedrag van klager en diens echtgenote. Bij de beantwoording van die vragen heeft de psychotherapeut, naar hij ter zitting heeft verklaard om elke verwarring te voorkomen, uitdrukkelijk vooropgesteld dat hij werkzaam is als psycholoog, maar dat hij zijn uitspraken niet doet in de hoedanigheid van psycholoog maar als schoonzoon. Bij de verdere beantwoording van de vragen naar het gedrag van klager en diens echtgenote heeft de psychotherapeut onder meer medische termen gebruikt.
4.5 Het Centraal Tuchtcollege is van oordeel dat de psychotherapeut zijn getuigenverklaring bij de politie, zoals hij zelf tegenover de politie heeft verklaard, niet heeft afgelegd in de hoedanigheid van psycholoog/psychotherapeut, maar als schoonzoon en dus in de privésfeer. Het afleggen van de getuigenverklaring houdt op geen enkele wijze verband met de beroepsuitoefening van de psychotherapeut.
4.6 In zijn getuigenverklaring drukt de psychotherapeut naar het oordeel van het Centraal Tuchtcollege bovendien slechts zijn impressies uit over het gedrag van klager en diens echtgenote, zonder dat hij diagnostische kwalificaties uit. Dit blijkt onder meer uit het veelvuldig gebruik van de woorden "het lijkt alsof" en "ik heb het gevoel dat". Dat de psychotherapeut in zijn getuigenverklaring mede gebruik heeft gemaakt van medische termen is verklaarbaar, gelet op zijn toelichting ter zitting dat deze woorden deel uitmaken van zijn referentiekader en derhalve het eerst in zijn hoofd opkomen. Mede gelet op de strafrechtelijke context waarin de getuigenverklaring is afgelegd zoals hierboven weergegeven onder 4.4, is het Centraal Tuchtcollege van oordeel dat de door de psychotherapeut afgelegde getuigenverklaring geen, althans onvoldoende, weerslag heeft op de individuele gezondheidszorg, zodat het belang van een goede uitoefening van de individuele gezondheidszorg niet is geschaad.
4.7 Het Centraal Tuchtcollege is derhalve van oordeel dat het afleggen van de betreffende getuigenverklaring door de psychotherapeut geen handelen betreft als bedoeld in artikel 47 Wet BIG, zodat klager door het Regionaal Tuchtcollege terecht niet-ontvankelijk is verklaard in zijn klacht. Het beroep zal derhalve worden verworpen.
4.8 Om redenen aan het algemeen belang ontleend gelast het Centraal Tuchtcollege de publicatie van deze beslissing.

5. Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:
verwerpt het beroep;
bepaalt dat deze beslissing op de voet van artikel 71 Wet BIG zal worden bekendgemaakt in de Nederlandse Staatscourant, en zal worden aangeboden aan het Tijdschrift voor Gezondheidsrecht, Gezondheidszorg Jurisprudentie en Medisch Contact met het verzoek tot plaatsing.

Deze beslissing is gegeven door: mr. E.J. van Sandick, voorzitter, mr. J.M.T. van der Hoeven-Oud en mr. J.M. Rowel-van der Linde, leden-juristen en drs. R.M.H. Schmitz en mr. drs. R.H. Zuijderhoudt,

leden-beroepsgenoten en mr. H.J. Lutgert, secretaris, en uitgesproken ter openbare zitting van 23 juli 2015.

Voorzitter w.g.

Secretaris w.g.